

Köpeğin Adı Badi 19

– Ömer Faruk · 30 Eylül 2017

İnsanoğlu önceleri bizi, daha çok kendini ve mallarını koruma amaçlı olarak kullanırdı. Sonradan anladı ki köpekler çok daha fazla yeteneklere sahiptir. O nedenle iz sürme , sıhhiye, bekçilik, taşımacılık, mayın araması gibi alanlarda da bize görev vermeye başladı. Bilhassa uyuşturucu bulma konusundaki yeteneğimizden çok faydalandı. Kutuplarda kızakları çeken de, tankların önüne atlayıp onları patlatan canlı bomba da, mesajları oradan oraya götüren haberleşmede kullanılan da, körlere rehberlik edenler de biziz. Bütün bunlar yetmezmiş gibi insanoğlu etimizi yeyip beslensin diye bizi kesip öldürmekten de geri kalmamıştır.

Ben bunları düşünürken Aslancık geldi yanıma. Heyecanlıydı, hatta yüzü gülüyordu. Bana müjdeli bir haber getirmiş olmalıydı. Öyleymiş. Kafama sopayla vuran çocuk iki sokak ötede tek başına oynuyormuş; bunu haber vermeye gelmiş. Hemen oracıkta bir plan yapıp yola çıktık. Ben sokağın arka tarafından Aslancık da ön tarafından girecektik ve böylece o alçağı kıştıracağız. Kıştırdıktan sonra ne yapacağımıza karar vermemiş olsak da ben birkaç yerinden ısırmaı düşünüyordum.

Çocuk elindeki oyuncak arabaya kendini öyle kaptırmıştı ki yanına iyice yaklaşıncaya kadar beni fark etmedi. Fark edince beni tanıdığından eminim. Yüzüme korkunç bir görüntü verip bütün gücümle hırlayıp ona doğru atılmaya hazır olduğumu görünce bir çığlık atıp elindeki arabayı bırakıp çömeldiği yerden ayağa kalktı, arkasını bana döndü, kaçacaktı. Tabii kaçamadı, çünkü döner dönmez de Aslancığı gördü. Aslancık ön ayaklarını havaya kaldırıncaya bu heybetli görüntü onu daha da korkuttu, bir çığlık daha attı. Son çığlığı sağır olanlar bile duymuştur. Altına kaçırıysa şaşmamak lazım. Nasıl kaçırmasın, Aslancığın görüntüsü gerçek bir aslaninkinden farksızdı.

Şimdi çocuğun önünde Aslancık, arkasında ben vardım. Öne ve arkaya kaçamazdı. Sağ tarafında ev olduğundan oraya doğru da kaçamazdı. Kala kala sol tarafı kalıyordu kaçabileceği yer olarak. Ama orada da iki-üç adım sonra içi su dolu bir çukur vardı. Çukurun üzerinden atlayabilirse kurtulacaktı. Şansını denedi. Tabii atlayamadı, çukurun içine düştü. Etrafa sular saçıldı. Zorla da olsa ayağa kalktı suyun içinde, karşıya geçmek için hamle yaptı. Suyun dibinde çamur olmalı ki ayağı kayıp suya düştü, boylu boyunca oraya uzandı. Birkaç saniye hareketsiz kaldı. Sonra suyun içinde oturdu, ürkek gözlerle etrafa baktı. Tekrar ayağa kalktı. Her tarafından pis, bulanık, çamurlu su akıyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ben çukurun kenarına gittim, çıkar çıkmaz ısırarak ve intikamımı alacaktım. Benim bu düşüncemi anlamış olan Aslancık, yanıma geldi ve bu kadar cezanın ona yeteceğini, bir an önce buradan gitmemizin uygun olacağını söyledi. Eğer biz bu çocuğu ısırırsak o zaman Belediye ile başımız derde girebilirmiş, hatta itlaf ekipleri bizi öldürebilirmiş. Aslancığın gitme önerisine uydum.

Daha sonraki günlerde bu çocuk, beni gördüğünde ya yolunu değiştirdi ya da başını önüne eğip yanımdan geçip gitti. Hatasını anlamış olmalı, belki de pişmanlık bile duymuştur.

(Devam edecek...)